

LÁSKA, KTORÁ VZPLANIE TAM, KDE JU NIKTO NEČAKÁ

Prvý sľub

MICHALA RIES

MICHALA RIES

Prvý slub

MICHALA RIES
Prvý sľub

Copyright © 2026 by Michala Ries
Cover Design © by Augustín Putera
Cover Illustration © Ivana Zimanová
Slovak Edition © 2026 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, s udalosťami a so žijúcimi či s nežijúcimi osobami je náhodná.

Vydalo vydavateľstvo IKAR – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 644. publikáciu
v elektronickej podobe.

Redakčná úprava Lenka Mondočková

Jazyková korektúra Silvia Zubeková

Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o. Bratislava

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0655-3

Tento príbeh venujem

LENKE MONDOČKOVEJ

Si úžasná redaktorka a žena
s veľkým srdcom.

Som vďačná za to, že si
si ma vymenila!

POĎAKOVANIE

*Sestre Evke a sestre Dáške
srdečne ďakujem za informácie
o rehoľnom živote.*

*Daniele Demmerovej
som vďačná za priblíženie
práce vychovávateľa v CPDaR.*

*Rada by som poďakovala aj dámam,
ktoré so mnou vyladovali text –
Gabriela Herceg, Majka Morosková,
Lenka Janecová, Dominika Grófová,
Maťka Straková a Lina Elys.*

*Som rada, že vás mám,
a veľmi si vážim vašu ochotu.*

PROLÓG

Šimon, 10 rokov

„Budem policajt, tati.“

Pozriem mu do tváre. Mlčí, ale jeho ústa sa usmievajú.

„Budem policajt,“ zopakujem. „Nebudem dávať pokuty, to nie je skutočná policajná práca.“

Nakloním sa k nemu bližšie. Som si istý. Nikdy sa to nezmení.

Zhlboka sa nadýchnem a poviem to nahlas. Prvýkrát.

„Budem chytať naozajstných zločincov. Tých, čo vraždia a ubližujú iným. Tých, čo ničia životy nevinných ľudí. Chytím ich a zavriem do väzenia. To bude moja práca.“

Stále nič nehovorí a mne sa rozbúcha srdce. Ticho neznamená, že sa mu to nepáči.

V jeho pohľade vidím súhlas. A ja hlboko vnútri viem, že je to správne, že nie je na svete nič iné, čo by som mohol robiť. Ale aj tak by som rád počul jeho hlas...

„Pozbieram zlo sveta a zavriem ho do cely, tati, aby už nikomu neublížilo.“

„To je veľký plán,“ ozve sa mama a ja sa k nej obrátim.

„Budem žiť veľmi dlhý život. Stihnem to,“ poviem jednoducho.

Usmeje sa a pohladí ma po vlasoch. Pritúlím sa k jej dlani.

„Možno by sme zlo sveta mohli nechať na Boha,“ navrhuje mama. „Úplne by stačilo, keby si sa snažil žiť dobrý život.“

Zamračím sa. „Boh neexistuje.“

„To nehovor, miláčik.“

„Dobre,“ stisnem pery, „existuje, len mu na nás nezáleží.“

„Šimon...“

„Keby nás mal rád, nenechal by všetko zlo tu na zemi. Nemuseli by sme ho zbierať, aby sme chránili tých, ktorých ľúbime. Ak mám niečo rád, dávam na to pozor, chránim to. Nezáleží mu na nás.“

Mama si sadne ku mne a vezme ma do náručia. Potlačím slzy. Nenávidím svoje slzy.

Som slabý a bezmocný, keď plačem.

Mama tvrdí opak, podľa nej sú prejavom sily, ale ja jej neverím. Hovorí to, pretože nechce, aby som bol smutný.

Znova pozriem na otca.

Mama chce, aby som sa smial. Aby som ďalej žil. Aby som zabudol.

Nedá sa to. Myslím na neho neustále. Keď vstávam, aj keď zaspávam. Cez deň mi ho pripomenie tisíc vecí. Sníva sa mi o ňom.

„Boh chce, aby sme svoj osud prijali. Niesli ho s láskou a pokorou. Aby sme nestratili vieru.“

Vstanem z chladného kameňa otcovho hrobu a naposledy pozriem na jeho fotku na náhrobku.

„Nezaujímam ma, čo chce Boh, mama. Otec bol dobrý. Pomáhal ľuďom. Oboch nás ľúbil. A aj tak Boh dovolil, aby ho zlo zabilo.“

„Šimon, tvoj otec by chcel...“

„On už nechce nič! Je mŕtvý! Zakopaný pod zemou!“
rozkričím sa na mamu a hneď to oľutujem, keď jej po líci sklúzne slza.

Zatnem zuby a nevrátim sa do jej objatia.

„Boh nie je skutočný, ale zlo áno. Už mi viac o ňom nehovor.“

Hana, 17 rokov

Zmätene opustím areál nemocnice. Takmer nevnímam, čo sa okolo mňa deje. Skočím pred auto, a keď začne zbesilo trúbiť, len mu mávnm. Prejdem cez cestu a kráčam ďalej, skrz trávnik až do malého parku. Klesnem na kolenná a dlane opriem o zem.

„Nie, nie, nie, nie.“

To, čo povedal lekár, nie je pravda.

Nemôže byť.

Moja mama.

Moja nádherná, úžasná mama.

Nezomiera.

Nič jej predsa nie je. Trochu ju bolieva brucho a schudla.

Neprestala sa smiať. Neprestala byť mojou mamou.

Nemôže umrieť.

Nemôže ma opustiť.

Potrebujem ju. Svet ju potrebuje.

„Slečna? Ste v poriadku?“ ozve sa za mnou a ja sa otočím za hlasom, ale nikoho nevidím.

Nikto tu nie je. Som sama.

„Slečna?“

„Nechaj ju,“ ozve sa iný hlas.

„Pomôžem vám vstať? Je vám zle? Nemám niekomu zavolať?“

„Možno je opitá,“ ozve sa znova ten druhý hlas.

„Som... som v poriadku,“ šepnem slabo. Počuli ma? Neviem.

Chvíľu sa dohadujú a potom odídu.

Nie som v poriadku.

Budem ešte niekedy?

Rakovina.

Rakovina je v maminom pankrease. A nielen tam. Lekár

povedal, že rakovinové bunky sa rozšírili aj do veľkých krvných ciev a lymfatických ciest. Ani neviem, čo to znamená, ale viem, že je to zlé.

Nesprávne.

Nechcela, aby som tam šla s ňou a počula to. Ja som však nemohla inak. Nevydržala by som čakať. Potrebovala som vedieť, čo s ňou bude. Milujem ju rovnako ako samu seba.

Začneme s chemoterapiou, povedal lekár, ale pripravte sa.

S mamou si pozerali do očí a mne trvalo niekoľko sekúnd, kým som pochopila, čo tým doktor myslí.

Začne ju liečiť, ale neverí, že to prežije.

Pripravte sa na smrť.

Obaja sa v rovnakom okamihu obrátili ku mne, akoby počuli, ako sa mi láme srdce.

Mamina dľaň pevnejšie zovrela tú moju, ľadovú a spotenú.

Vytrhla som si ju a so vzlykotom ušla sem.

Musí predsa existovať niečo, čo môžem urobiť!

Vstanem a spravím niekoľko neistých krokov.

Zastanem pred dreveným krížom.

Sú pod ním kvety.

Živé alebo umelé?

Ani neviem, prečo do nich kopnem a ako z diaľky ku mne doľahne zvuk rozbitého skla.

Klesnem na kolená a ignorujem ostrú bolesť, keď sa mi do nich zapichnú črepy.

„Urobím obchod,“ zašepkám sama pre seba.

Opakom dlane si utriem slzy a pozriem hore na kríž. Na muža na ňom.

„Urobíme obchod,“ prihovorím sa mu nahlas, alebo jeho otcovi. Komukoľvek, kto ma bude počúvať.

Nie je pravda, že mamu milujem rovnako ako seba.

Milujem ju viac.

Neznesiem predstavu, že by som žila vo svete, v ktorom ona nie je.

Možno raz, keď bude stará, ale nie teraz.

Zhlboka sa nadýchnem, a keď znovu otvorím oči, vidím jasne. A hoci sa všetko v mojom vnútri chveje, viem, že môj hlas zaznie jasne a čisto.

A presne taký je, keď tie slová vyrieknem.

Urobím s Bohom obchod. Uzatvorím s ním dohodu.

„Ak si niekoho musíš vziať, vezmi si mňa. Môj život za ten jej.“

1

Šimon, súčasnosť

Nenávidím to.

Vždy keď zaspávam, bez ohľadu na to, ako veľmi som vyčerpaný.

Vždy keď vstávam a nezáleží na tom, ako sa ponáhľam.

Ležím ako paralyzovaný a nedokážem myslieť na iné než na svoje prípady.

Keď zavriem oči, neobklopí ma milosrdná tma.

Keď ich otvorím, nevnímam nadchádzajúci deň.

Vidím každú tvár a každé telo, ktoré som za tie roky vyšetrol.

Prázdne, bledé, zohavené, rozkladajúce sa. Ženské, mužské, detské.

Až keď to odporné defilé prebehne, každý prípad, vyriešený aj nevyriešený, až vtedy môžem zaspáť. Alebo vstať.

Nie som v službe krátko a ten zoznam sa každým rokom predlžuje.

Akoby nestačilo, že smrť je súčasťou mojich dní, patria jej aj moje noci a rána.

Čoskoro si budem musieť budík nastavovať o pätnásť minút skôr, aby som si najprv užil s mŕtvolami.

Vstanem, oblečiem sa, rýchlo sa naraňajkujem a vypijem si kávu. Do práce prídem ako obvykle prvý.

Mám rád tých pár minút ticha, kým dorazí môj kolega a partner Noro, s ktorým mám spoločnú kanceláriu.

Vyložím si nohy, spravím si druhú kávu a začítam sa do spisu.

Mŕtve devätnásťročné dievča pohodené pod mostom.
Prerezané zápästia.

Na prvý pohľad to vyzeralo ako samovražda, ale pitva preukázala, že smrť spôsobil tupý úder do hlavy a rez na zápästiach bol vykonaný pod uhlom, ktorý vylučoval vlastné zavinenie.

Niekoľko sa pokúšal, aby to vyzeralo ako samovražda.

Dvere sa prudko rozrazia a to je koniec môjho pokojného rána.

„Krásne ránko, Šimon, všakže?“

Zamračím sa na Nora. „Tvoja nálada je neprirodzene dobrá.“

„To matcha.“

„Čo s tým má mača?“

Noro sa zasekne a potom sa rozosmeje.

„To je japonský mletý čaj, odroda tencha. Žiadne mačky.“

Noro a jeho zdravá strava. Minulý týždeň nám skočil do reštaurácie po obed a namiesto mojej objednávky mi priniesol lososa s grilovanou zeleninou. Takmer som mu to napchal do krku.

Pozriem na hodiny. Je o päť minút deväť. Asi si urobím tretiu kávu.

Ledva si ju zalejem, pretože oddelenie vrážd si nezaslúži ani zasraný kávovar, znova sa otvoria dvere a kolega Miro nás súri na rannú poradu.

S povzdychom kráčam k zasadačke.

Začína ma bolieť hlava.

Po porade dokončím papierovanie po poslednom prípade. Je oficiálne uzavretý. Ďalšie zlo potrestané. To mi pomáha. Trochu.

„Ideme do toho decáku?“ spýtam sa Nora.

„Už sa im hovorí centrá pre deti a rodiny.“

„A keď niekto tvrdí, že je vysávač, nie je to dement, ale ľudská bytosť s právom identifikovať sa ako vec. Milujem slovné hry.“

„Mám ťa rád, aj keď si trochu konzervatívny,“ potľapká ma po pleci.

„Nie som konzervatívny,“ ohradím sa popudene, „ale nemám rád veci odporujúce logike.“

„Pamätáš si na prípad *Cirkusanta*?“

Zamračím sa. Noro každému prípadu vymýšľa prezývku, a rovnako pre obeť. Znie to trochu dehonestujúco, ale ja viem, že je to jeho spôsob, ako si udržať odstup, preto to akceptujem.

Meno a priezvisko sú občas príliš... osobné. A skutočné.

Len prikývnem. Samozrejme, že si ho pamätám. Mal som s ním rande aj dnes ráno. *Cirkusant* bol brutálne dobodaný muž. Musel prežívať príšerné muky a zodpovedal tomu výraz v jeho tvári, plný hrôzy a zdesenia, no pokrútené skrvavené pery zároveň pôsobili trochu groteskne.

„Všetky stopy smerovali k podozrivému. Bol to jasný prípad. A ty si trval na tom, že nie je vrah. Argumentoval si len tým, že ti to hovorí intuícia. To bolo veľmi logické.“

„Veď som mal pravdu!“ zavrčím na neho.

„Tak pravda možno nie je vždy logická.“

„Poďme,“ vstanem a ukončím tento náš zbytočný rozhovor.

Práca policajta je o logike, výkonnosti a intuícii.

Preto som dobrý v tom, čo robím – splňam všetky tri predpoklady.

Do decáku vo vedľajšom meste dorazíme o polhodinu neskôr. Je to veľký komplex s vlastnou školou, so škôlkou a zdravotným strediskom.

Zastavíme pred hlavnou budovou a stretne sa s ria-

ditelkou. Po krátkom rozhovore vypočujeme psychologičku, sociálnu pracovníčku a gazdinú. Dievča pred rokom oficiálne opustilo detský domov a odvtedy o ňom nepočuli. Všetky ich informácie sú staré, ale pomáhajú poskladať celkový obraz o obeti.

„Jedna z Marianniných vychovávateľiek, Hanka Štorcová, je práve teraz na skupine, ale o pár minút dorazí, aby sa s vami mohla porozprávať. Prinesiem vám zatiaľ kávu?“
Vďačne prikývne.

Noro nazval tento prípad *Nevinná*. Obeť, Marianna Halková, bola drobná štíhla mladá žena s jemnými črtami. Pôsobila nevinne. Ešte ako dieťa.

A určite si nezaslúžila zomrieť, pohodená pod mostom medzi výkalmi bezdomovcov.

Prejde päť minút. Potom desať. Hany Štorcovej nikde. Zmocní sa ma nervozita. Nemám rád čakanie.

Irónia, že pracujem na mieste, kde sa čaká doslova na všetko.

Dvere na kancelárii sa konečne otvoria a vojde... no doriti.

„Prepáčte, páni, že meškám, musela som riešiť roztržku medzi deťmi. Som vám plne k dispozícii.“

Natiahne ruku k Norovi a potom ku mne.

Vstanem.

„Hana Štorcová,“ predstaví sa a pevne zovrie moju dlaň.

Šokuje ma, keď pri tom dotyku pocítim... niečo.

Prudko stiahnem ruku a zamračím sa.

Ona spýtavo nakloní hlavu.

Zasraná mniška.

„Dolinaj, oddelenie vražd,“ poviem vzápätí pomaly ako úplný debil, pretože predstavovanie sa už očividne skončilo.

Prikývne a posadí sa. Dôkladne si ju prezriem.

Kríž, ktorý má zavesený na krku.

Tmavomodrú sukňu po členky a obyčajné biele tričko.

Pokryvku hlavy, ktorej názov nepoznám. Vyzerá to ako zmotaný záves.

„Je mi veľmi ľúto, čo sa stalo Mariannke. Je to veľká strata,“ povie potichu.

„Prepáčte, ale... musím sa spýtať,“ začne Noro a ja podľa jeho tónu viem, že z neho vypadne nejaká kravina, „vy môžete vychádzať z kláštora?“

Výborne, teraz už sme za debilov obaja.

V tvári sa jej mihne otrávenosť. Je to len okamih a väčšine ľudí by to uniklo, ale mne nie. Pri odpovedi sa však milo usmieva: „Modlila som sa tak úpenlivo, že mi matka predstavená dala priepustku. Tak rýchlo, pretože sa tam musím vrátiť. Ručne prepisujem evanjeliá a viete, koľko ich je...“

Chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, že je to vtip. Sarkazmus.

Vzápätí si vzdychne. „Prepáčte, to bolo nevhodné. Som rehoľná sestra, nie mníška. Nežijeme v ústraní, zapájame sa do normálneho života. Môžeme sa vrátiť k meritu veci?“

„Pôsobili ste ako vychovávateľka na skupine, ktorej súčasťou bola aj Marianna Halková,“ chopím sa slova.

„Áno,“ prikývne a jej pohľad je priamy a pokojný.

„Kedy ste o nej naposledy počuli?“

„Telefonovali sme si asi pred dvomi alebo tromi týždňami.“

Spozorniem.

„Pamätáte si, čo hovorila?“

„Vravela, že má nového priateľa. Že je šťastná. Z rozhovoru som vydedukovala, že je... trochu emocionálny?“

„Čo tým myslíte?“

„Už po niekoľkých schôdzkach si ju chcel vziať za man-

želku. Navrhol jej spoločné bývanie. Chcel, aby sa nechránila pred počatím.“

„Ako na to reagovala?“

„Bola zamilovaná,“ pokrčí Hana Štorcová plecami. „Snažila som sa ju podporiť a zároveň naviesť k tomu, aby bola trpezlivá a nerobila unáhlené rozhodnutia. Chcela som sa s ňou stretnúť osobne a v pokoji sa porozprávať, ale neprišla a neozvala sa.“

„Kedy to bolo?“

„Minulý piatok.“

„Odvtedy ste neboli v kontakte?“

Pokrúti hlavou.

„Ale mám fotku toho chlapca. A jeho krstné meno.“

Zvýši sa mi tep. Nové informácie. Obeť pracovala v upratovacej firme a spolu s kamarátkou žila v polorozpadnutom dome po kamarátkiných rodičoch. Tá tvrdila, že obeť s nikým nechodila ani sa s nikým nestretávala.

„Jeho meno je František, volala ho Feri,“ povie, zatiaľ čo hľadá fotku v mobile.

„Chceme vidieť všetky vaše konverzácie.“

Zodvihne hlavu a uprie na mňa prenikavý pohľad. „Dobre.“

Potom nám ukáže fotku. Ani jednému z nás jeho tvár nie je povedomá, ale stále je to obrovský pokrok vo vyšetrovaní.

Spolubývajúca obeť buď klamala, alebo obeť pred ňou vzťah tajila. Prečo?

A hoci nepoznáme toho muža...

„Tá fotka. Je to stánok s kebabom pri obchodnom centre,“ zamumle Noro.

... vieme miesto, kde spolu boli. Tam začneme.

„Veľmi ste nám pomohli,“ kývne Noro smerom k Hane Štorcovej a ja len mlčky prikývnem.

„Môžem si tú fotku preposlať?“ Po jej súhlase to uro-

bím a prebehnem ich spoločnú konverzáciu. Nie je tam nič užitočné, tak jej mobil vrátim. Vymeníme si telefónne čísla.

„Je to všetko?“

„Zatiaľ,“ súhlasí Noro. „Nieкто od nás sa vám ozve.“
Keď Hana Štorcová vstane, uhladí si sukňu.

„Budem sa modliť za jej dušu. A pomodlím sa aj za vás,“
povie a pozrie sa mi do očí.

Za mňa? Alebo za nás?

Dvere sa za ňou zatvoria.

„Rehoľná sestra?“ spýta sa prekvapene Noro. „Veď mala iPhone. Conversky. A slušnú dávku sarkazmu.“

Tie tenisky som si všimol tiež.

„Časy sa očividne menia,“ skonštatuje.

Len niečo zamručím, hoci s ním súhlasím.

Naposledy som videl rehoľnú sestru ako decko, keď ma mama brávala do kostola. Nevyzerala ako táto. Nebola mladá a nepôsobila tak... normálne.

Predstavoval som si ich ako komunitu, čo celé dni trávi kľáčaním v kostole a modlením sa. Prečo vlastne pracuje?

Potrasiem hlavou.

Namiesto rozjímania o Hane Štorcovej sa zameriam na prácu.

Potrebuje ešte vypočuť ďalších troch vychovávateľov, ktorí pracovali na skupine, v ktorej obeť žila, ale to v tejto chvíli odsuniem bokom.

„Rozdelíme sa. Berieš kebab alebo spolubývajúcu?“

2

Hana

Vraciam sa na skupinu a myslím na Mariannku a jej krátky život.

Utriem si osamelú slzu.

Už som kvôli nej plakala. Hovorila som o nej s našou matkou predstavenou.

Povedala len, že Marianna už naplnila svoje poslanie, hoci jeho plný význam v tejto chvíli nechápeme.

Rozumiem tomu, no i tak je pre mňa ťažké čeliť strate takého mladého dievčaťa.

Bola ešte len dieťa na prahu dospelosti. Zažila viac zlého než dobrého.

Vzdychnem si a potrasiem hlavou, už stojím pred budovou svojej skupiny.

Moje deti, ako ich volám, žijú vo veľkom poschodovom dome. Na prízemí je obývačka s kuchyňou, sklad, jedáleň a kúpeľňa. Hore majú deti izby a ďalšiu kúpeľňu.

Je ich sedem, dievčatá i chlapci, od štyroch rokov až po sedemnásť.

Odjakživa som vedela, že mám v sebe materinský cit. Práve preto som si vybrala kajetánsku rehoľu. Našou charizmou – poslaním – je venovať sa deťom a mladým, podporovať rodinu.

Naplňa ma to radosťou i pokorou.

Periférne zahliadnem pohyb, a keď tým smerom sto-

čím pohľad, uvidím Marka s chlapcom z druhej skupiny, ako prudko zahýbajú za roh, mimo môjho dohľadu.

Občas ma to naplňa aj podráždením.

Skontrolujem čas.

Už štvrt hodinu mal byť doma.

Snažím sa nedýchať zhlboka, aby som necítila cigareto-
vý dym.

Aspoň majú toľko slušnosti, že sa to predo mnou snažia skrývať.

Uvidíme, či mi zaklame do tváre ohľadom svojho meškania.

Vkĺznem dnu a hneď v chodbe sa zrazím s našou gazdinou Kristínou.

„Aké to bolo?“ spýta sa ma. Aj s ňou sa rozprávali.

Pokrčím plecami. „Vecné. Krátke.“

„Nepripadali ti trochu desiví? Hlavne ten starší?“

Spomeniem si na pohľad staršieho z policajtov. Inteligentný a prenikavý. Skúmavý.

Ludia sa na mňa ako na rehoľnú sestru pozerajú rôzne – zvedavo, so strachom, s neistotou, opovrhnutím, bázňou. Ale nikto ma nikdy tak... neskúmal.

„Desivý nie, ale...“ zamyslím sa nad správnym výrazom, „... profesionálny? A strohý.“

Kristína sa strasie, ale nič viac nepovie. „Snáď čoskoro zistia, kto to urobil.“

Len prikývnem a v duši znova pocítim ten hlboký smútok.

„Choď domov,“ vyzvem ju, pretože jej služba sa už skončila. Zabezpečuje technický chod nášho domu, nakupuje a varí, berie deti k lekárovi.

V spoločenskej miestnosti pri stole sedia deti. Šesť zo siedmich.

„Už ste späť?“ vyskočí zo svojho miesta dvanásťročná Katka a objíme ma, hoci som bola preč asi len polhodinu.

Pohľadím ju po vlasoch.

Posadím sa k deťom a pustím sa do kontrolovania ich úloh, opravujem ich a pomáham im. Ako vždy skončím pri osemročnom Duškovi, ktorý trpí dyslexiou.

Zrazu sa zjaví Marko. Zodvihnem k nemu pohľad.

Nevošiel hlavným vchodom.

„Kde si bol?“ spýtam sa ho.

„Na záchode. Prišiel som, kým ste boli preč.“

Potlačím úsmev a zachovám si nič nehovoriaci výraz.

Dorazil včas, vykradol sa von na fajčiarsku a potom sa vrátil oknom.

Má šesťnásť a chce byť frajer. Rebel.

Je to správanie normálneho chlapca. On však nie je normálny. Jeho matka ho ako sedemročného prvýkrát predala dílerovi za drogy. Prišiel sem ako deväťročný a tvrdí, že si tie dva roky vôbec nepamätá. Dúfam, že je to pravda.

Aj táto snaha o obyčajné dospievanie je prejavom toho, že sa jeho duša lieči.

A tak nebudem komentovať dym, ktorý zacítim, keď mi prejde poza chrbát.

„Dones si učebnice,“ vyzvem ho. Hoci má šesťnásť, je ešte len deviatak na základnej škole, opakoval piaty ročník. A aj teraz prelieza s odretými ušami.

„Nemohol by som sa učiť hore?“ posťažuje sa.

„Budem radšej, ak ostaneš tu.“

„Kontrolujete ma ako malé decko,“ zafučí, no nepozrie sa na mňa.

„Som rada v tvojej prítomnosti,“ odpoviem potichu.

Katka mi položí ruku na koleno a vyžiada si moju pozornosť.

Otočím sa k nej, ale pohľadom zavadím aj o ostatných.

O malú Linu, ktorá chodí do škôlky a potichu si kreslí. Kreslí si skoro stále.

Sedemnášročného Rasťa, ktorý má svoj vlastný svet.

Neporušuje žiadne pravidlá, splní všetko, čo sa od neho žiada, no nič viac.

Sedemročnú Aničku, ktorá sa každý večer už päť rokov modlí, aby si po ňu mamička prišla a zobrala ju domov.

A štrnásťročného Andyho, Markovho spolužiaka. Je to mladík plný emócií, ktoré nie je schopný zvládnuť. Takmer každý týždeň nájde dôvod na hádku – kričí, že ma nenávidí, a neskôr mi bez slov plače v náručí. Zvyšok času si drží odstup od všetkých, spoločnosť nevyhľadáva. Som jediná, pri kom sa aspoň trochu otvorí, aj keď to znamená krik a hnev.

Moje nádherné, zranené deti.

Keď majú všetci hotové úlohy, trochu sa prejdeme po areáli a potom s Katkou, ktorá má práve službu, pripravujeme večeru.

Zatiaľ čo krája zeleninu, rozprávame sa. Niektorí vychovávatelia nechajú na gazdinej, aby pripravila celé jedlo. Ja s ňou mám inú dohodu – pomáha nám suroviny pripraviť, ale jedlo vždy dokončujeme my. Deti si tak zvykajú na skutočný život – keď raz odtiaľto odídu, nepostačí, aby zdvihli pokrievku a nabrali si na tanier. Navyše mám rada tieto chvíľky s nimi.

Katka sa ma znovu spontánne dotkne a ja sa na ňu usmejem.

Je tu necelý rok. Žila sama so svojou matkou, ale tá ochorela a niekoľko mesiacov nato zomrela. Biologický otec neprejavil záujem a ani nikto z rodiny.

Dvanásťročná Katka sa teda od láskyplnej matky dostala k nám – bolo to pre ňu ťažké. Stále je, ale je statočná. Drží sa, snaží sa prispôbiť zmenám.

Má láskavú povahu, ale zároveň v sebe skrýva istú tvrdosť a nie je veľmi otvorená.

Ako vychovávateľka mám k nej najbližšie. Lúbim všetky tunajšie deti, ale ona... s ňou je to iné.

Viem, že si ma vybrala ako náhradu za matku – hľadá u mňa to, čo jej dávala ona.

Keby som viedla iný život, vzala by som si ju domov, do pestúnskej starostlivosti, alebo by som si ju adoptovala. Tvorili by sme rodinu.

Ale ja som si vybrala tento život, takže... som Katkina vychovávateľka.

Po večeri, kým s Katkou upratujeme kuchyňu, sa každý postará o svoj diel denných povinností – vysávanie, umývanie dlážok a kúpeľní, upratovanie izieb. Od piatich rokov je s menšou pomocou zapojené každé dieťa.

O ôsmej príde nočná vychovávateľka a ja sa rozlúčim s deťmi.

Domov dorazím o dvadsať minút.

Domov v mojom svete znamená rehoľný dom – obyčajná biela kocka na okraji mesta. Žije nás v ňom šesť, no teraz, o pol deviatej, sa už väčšina sestier utiahla do svojich izieb.

Naša komunitná matka predstavená pozerá niečo v televízii.

„Ahoj, Zdenka,“ pozdravím ju potichu, aby som ju nevydesila. Je taká ponorená do filmu, ktorý práve sleduje, že sa aj tak prekvapene strhne.

„Hanka,“ usmeje sa na mňa. „Aký si mala deň?“

Chvíľu uvažujem, či s ňou chcem hovoriť. O Marianne, o výsluchu, o tom, čo cítim ku Katke.

„Idem do kaplnky,“ poviem a ona chápavo kývne. V našej komunite to ako odpoveď stačí.

Ani si nezložím veci v izbe, nechám ich pred dverami kaplnky.

Vklíznem do priestrannej miestnosti s malým oltárom. Posadím sa na svoju stoličku. Zopnem ruky.

Nestihla som spoločné večerné modlitby so sestrami, ale dnes mi urobí dobre i samota.

„Ďakujem ti za svoj život i život svojej mamy, Bože,“
vyrieknem ako každý deň.

A potom sa modlím.

Za mamu. Za Mariannku. Za Katku a za ostatné deti.
Za našu komunitu.

Spomeniem si na neho.

Na toho policajta.

Dolinaj, oddelenie vražd.

Skoro celý čas sa mračil a medzi obočím mal hlbokú
vrásku.

Akým hrôzám musí denne čeliť? Ako sa to podpisuje
na jeho duši?

Pomodlím sa aj za neho.

3

Šimon

Kebab nikam nevedol, ale spolubývajúca áno.

Pod tlakom sa Miriam Hološová zlomila.

Znova preletím výsledky pitvy. Nešlo o silný úder a jeho úmyslom nebolo vraždiť. V spánkovej oblasti je však lebka najtenšia. Pri otrase praskla obeť cievka, nastalo krvácanie do mozgu a následne smrť.

Miriam bola zamilovaná do priateľa obeť. Pohádala sa s Mariannou a Miriam v zlosti chytila kus dreva a udrela ju do hlavy. Marianna stratila vedomie, a keď sa ju Miriam nepodarilo prebrať, začala panikáriť. Nedokázala jej nahmatať pulz, nedýchala.

A keďže nikde nebola krv, nenapadlo jej nič lepšie, len z toho spraviť samovraždu. Skleneným črepom, ktorý našla na zemi, jej prerezala zápästia a z miesta činu ušla.

Drevo i črep si dokonca odniesla domov a ukryla ich pod posteľou zo strachu, že ak ich niekde vyhodí, nakoniec ich polícia nájde a usvedčí ju.

Zo svedkyne je páchatel'ka.

Prípád je objasnený.

Prejdem si rukou po tvári.

Bolo to ľahké.

Pocit zadosťučinenia však chýba.

Páchatel'ka nie je chladnokrvná vrahyňa. Je to len mla-

dá žena, ktorá urobila chybu a spanikárila. Bude za ňu pykať do konca života.

Viem ich rozoznať. Tí, čo skutočne vraždia, majú v očiach zvláštne svetlo – je studené, akoby časť v nich umrela. Zostalo v nich málo ľudského.

Ona také oči nemala – boli plné viny a strachu. Takmer ešte decko – len o rok staršia od obete.

Zhrniem papiere na stole a vypnem počítač. Už je neskoro. Nikto iný na oddelení okrem mňa nie je.

Všetci sú so svojimi ženami a s deťmi.

Ja som sa nikdy neoženil. Mal som pár dlhších vzťahov, ale asi nie som stavaný na spoločný život. Možno som už v tridsiatich deviatich rokoch príliš starý na to, aby som sa niekomu prispôboval.

Potrebujem svoj priestor.

A keď mám prípad, žijem ním – keď nepodnikám kroky, aby som ho vyriešil, myslím naň. Niekedy si zoberiem domov spis a pozerám sa na fotky z miesta činu, aby som nepoľavil v snahe, aby som nezabudol, že pravdu a spravodlivosť si zaslúži nielen obeť, ale aj jej rodina – rodičia, partneri a deti, ktorí tu zostali.

Nemám kapacitu na ženy, ktoré žiarlia ešte aj na mŕtvolu.

Odveziem sa k fitnescentru a po cvičení si zájdem na večeru, pretože doma mám... nič. V každom zmysle slova. Bývam v tom byte päť rokov a vlastne som ho ani poriadne nezariadil.

Keď si večer ľahnem do postele – tú mám –, vidím rovnakú, opakujúcu sa sekvenciu.

Nakoniec si vydýchnem a zaspím.

Keď o dva týždne prechádzam okolo decáku, z neznámeho dôvodu vojdem do areálu.

Chvíľu civiem na skupinu detí, ktoré si kopú loptu.

Čo tu robím?

Vybavím si jej tvár. Tie čisté línie, hladkú pleť. Tú zvláštnu kombináciu nevinnosti a sarkazmu. Spôsob, akým nakláňala hlavu.

Premasírujem si spánky a snažím sa získať kontrolu nad vlastnými myšlienkami.

Preskočilo mi? Celkom určite.

Naštartujem a chcem odísť.

Avšak namiesto toho, aby som zaradil rýchlosť, schytím mobil a vytočím jej číslo.

V tejto chvíli neznášam možnosti, ktoré mi moja práca ponúka.

„Haló?“ ozve sa v telefóne.

„Dolinaj, oddelenie vražd,“ predstavím sa, a hoci spoznám jej hlas, hoci viem, že jej telefonujem, aj tak sa spýtam, „Hana Štorcová?“

Pretože som chcel vysloviť jej meno.

„Áno, ako vám môžem pomôcť?“

Je zadýchaná, no aj tak v jej hlase zachytím náznak prekvapenia.

Prekvapení sme dvaja. Čo to, doriti, robím?

Odkiaľsem si. „Som práve v de... v centre pre deti a rodiny. Ste tu? Mohli by sme sa porozprávať?“

Na chvíľu sa odmlčí. „Dnes nie som na skupine, ale som tu. Mám asi desať minút, potom sa začína volejbal. Bude vám to stačiť?“

A vtedy ju uvidím, kráča doslova popred moje auto. Má tu istú sukňu po členky, tú vec na hlave a tenisky.

„Ste tam, pán Dolinaj?“

Namiesto odpovede zruším hovor, vystúpim z auta a oslovím ju.

„Hana.“

Prudko sa obráti, v dlani stále zvierá mobil a zvláštne sa na mňa pozrie.

Tep sa mi zrýchli.

Prekročil som hranice, keď som ju oslovil krstným menom? Alebo by som ju mal volať sestra Hana? Sestra Štorcová? Netuším, ako sa oslovujú rehoľné sestry!

„To som ja, pán policajt bez krstného mena,“ povie potichu.

Neubránim sa úsmevu. „Šimon.“

„Šimon Horlivec,“ zamumle a tiež sa usmeje.

„Prosím?“ spýtam sa zmätene.

„Šimon Horlivec bol jeden z Ježišových apoštolov.“

Neviem, čo na to povedať. Nemám záujem o prednášky o Bohu. S Ježišom nemám nič spoločné. Ani s jeho prívržencami. Nemám nič spoločné ani s touto ženou.

„Čo pre vás môžem urobiť, Šimon?“

Hlas jej pri mojom mene trochu preskočí. Hoci vedíme rozhovor, delí nás od seba asi päť metrov. Ani jeden z nás tú vzdialenosť nezmenší.

„Chcel som vám povedať, že vyšetrowanie sa skončilo.“

„Videla som to v televízii.“

Som idiot. Samozrejme, že to videla, bolo to v každých zasraných správach. Tak čo tu robím?

Zostaneme na seba mlčky civieť.

„Chcete ma odprevadiť k telocvični?“ navrhne a nakloní hlavu.

Rýchlo prikývnem a prikročím k nej.

„Informácie od vás boli pre vyriešenie prípadu zásadné,“ ozvem sa po chvíli ticha.

„Je mi ľúto toho dievčaťa. Mariannka mi o nej občas rozprávala.“

„Ľutujete niekoho, kto zabil vašu priateľku?“

„Ak ľudia súdiš, nemáš čas ich milovať.“ Odkáže si. „Slová Matky Terezy. Mám dosť súcitu pre obe.“

Pozriem sa na ňu, na jej profil, krivku čela, rovný nos, pery a trochu vysunutú bradu.

Je tvrdohlavá? Nie je to hriech?

„Volejbal?“ nadhodím novú, bezpečnú tému.

„Áno, hráme s deťmi dvakrát do týždňa. Šport im pomáha... vybiť sa, presmerovať myšlienky zdravým spôsobom. A keď sú v niečom dobré, lieči im to dušu.“

„Prečo pracujete?“

„Prosím?“ vrhne na mňa zmätený pohľad a ja musím potlačiť úsmev nad jej výrazom.

„Neplatí vás cirkev?“

„Nie, ale keby som dostala euro vždy, keď sa ma to ľudia spýtajú, nemusela by som pracovať vôbec.“

Tentoraz sa už usmejem naplno, pretože svoje podráždenie neskryje tak dobre ako pri prvom stretnutí. Keď vidí môj úsmev, úprimne mi ho odplatí a uvoľní sa.

„Každá rehoľná sestra pracuje – spravidla v oblasti, ktorej sa venuje jej rehoľa. Máme normálny príjem a platíme účty ako ostatní.“

„Žiadna zľava na verejnú dopravu?“ podpichnem ju.

„Myslíte si, že sme niečo ako ZŤP?“

Rozosmejem sa a ona otvorí dvere na budove, okolo ktorej práve prechádzame, a niečo zakričí.

Potom sa znova otočí ku mne. Až teraz si všimnem jej tričko. Má na ňom napísané #teamJesus.

Rehoľné sestry sú veľmi... moderné.

„Vaša rehoľa sa zameriava na deti?“

Prikývne. „Teraz si musím tie deti pozbierať.“

„Pôjdem,“ pochopím jej narážku.

„Vďaka, že ste sa zastavili.“

No stojím tam a pozerám sa na ňu. A ona tam stojí a pozerá sa na mňa.

Keď sa na ňu dívam, prirodzene pátram po tom, čo hľadám v každom človeku.

Zlo. Je predsa v každom z nás, nie?

V druhých ho vidím denne. Vidím ho v zrkadle.

Ale keď sa dívam do jej tváre, neviem ho nájsť.

Tá žena má súcit s vrahom i obeťou. Nerobí medzi nimi rozdiely.

„Sestra Hanka!“ ozve sa za nami a obaja sa obrátíme k čiernovlasému dieťaťu. „Šimon?“

„Katka?“ hlesnem neveriacky.

4

Hana

Katka a policajt Šimon sa na seba pozerajú. On je očividne v šoku. Ona má tváričku plnú nádeje.

„Prišiel si za mnou?“

Až vtedy mi dôjde, kto to je.

Šimon, brat jej mamy.

Šimon, Katkin strýko.

Šimon, jediný blízky člen rodiny, ktorý jej zostal.

Šimon, ktorý si ju odmietol vziať do starostlivosti.

Šimon, ktorý za ňou neprišiel ani jediný raz, odkedy tu žije.

Katka ho objíma s rovnakou bezprostrednosťou, ako objíma mňa.

A keďže takto neobjíma hocikoho, viem, že ho má úprimne rada.

Neobratne ju potľapká medzi lopatkami.

„Prišiel som kvôli práci, ale rád ťa vidím, Katka. Vyrástla si. Ako sa ti darí?“

Svetlo v Katkinej tvári pomaly hasne.

„Dobre, mám sa dobre. A ty?“

Odkáže si, očividne mu je celá situácia nepríjemná.

Katka o ňom často hovorí, ale tento muž nevyzerá ako ten z jej spomienok. Veď si zrejme ani nepamätal, že žije v tomto centre!

„Všetko je v poriadku, Katka. Teda... nič sa nezmenilo

za... za ten čas, čo sme sa nevideli. Chodíš do školy tu?“
kývne bradou k veľkej budove školy.

„Áno.“

Pozrie sa na hodinky na zápästí, ale pochybujem, že by vedel, aký je čas, ak by som sa ho na to spýtala.

„Už budem musieť ísť. Som v práci...“

Rozhostí sa medzi nimi ťaživé ticho a ten návrh zo mňa vypadne bez väčšieho premýšľania.

„Nechceli by ste prísť vo štvrtok? Na poriadnu návštevu? Skôr to nejde, návštevy detí sa musia oznámiť tri dni vopred.“

„Ja... ehm... no...“

Blúdi očami všade, len aby sa vyhol našim tváram, no ja ho vytrvalo pozorujem. Cítim maličký pocit viny za to, že ho do návštevy tlačím, ale... verím, že sa rozhodne správne.

„Dobre,“ zamumle nakoniec porazene a ja sa usmejem.

„Výborne. Nahlásim to za vás. O štvrtaj?“

Prikývne. „Už musím ísť.“

A potom sa otočí a bez pozdravu odíde.

Chvíľu mlčky pozorujeme jeho vzdľajújúci sa chrbát.

„Naozaj príde?“

„Povedal to,“ skonštatujem opatrne. Možno nebolo najmúdrejšie tlačíť na neho. Moja impulzivnosť je niekedy naozaj na škodu.

Katka radostne poskočí a objíme ma. „Budem mať návštevu! Moja prvá návšteva!“

Dúfam, že áno.

Po volejbale sa stretnem so sestrami na svätej omši.

Dnes je však pre mňa ťažké sústrediť sa. Neustále myslím na stretnutie Katky a jej strýka.

Prečo to dieťa opustil, keď ho najviac potrebovalo?

Rozumiem, ak ju nechcel vychovávať, ale prečo nikdy

neprišiel? Z Katkinho rozprávania viem, že mal s jej matkou dobrý vzťah, všetci traja spolu trávili čas. A keď zomrela, akoby aj Katka prestala existovať.

Prečo?

Po omši sa spolu navečeriame – tento týždeň mám varenie na starosti ja – a po večerných modlitbách sa utiahnem do izby.

Sumarizujem si deň ako vždy. Hľadám dôvody na vďačnosť a radosť. A znova sa v myšlienkach vrátim k Šimonovi.

To, že dnes prišiel... nepripadá mi to ako náhoda.

Chcel mi povedať o ukončení vyšetrovania. Ale určite tak neobchádza každého, koho vypočúval. Tak prečo prišiel práve za mnou?

Och! Samozrejme!

Zrazu mi je to úplne jasné! Dnes v skutočnosti neprišiel kvôli mne.

Boh chce dať jeho a Katku dohromady a ja som bola... prostriedok.

Pery sa mi rozťahnu do širokého úsmevu.

„Máš dokonalý plán, Bože. Ako vždy,“ zašepkám do ticha. „A ja ti budem nápomocná.“

5

Katka

Šimon! Šimon prišiel!

Srdce mi takmer vyskočilo z hrude, keď som ho zbadala!

Tak veľmi sa podobá na mamu. Čo je normálne, boli súrodenci.

Ja nemám žiadneho súrodenca a je mi to ľúto – mala by som aspoň niekoho. Ak by som si mohla vybrať, zvolila by som brata.

Bol by starší, vysoký a silný a nikomu by nedovolil, aby mi ubližoval.

Všetci v škole by sa ho báli.

Na chvíľu sa zasnívam a lopta ma trafi rovno do tváre.

„Au!“ zakňučím.

Sestra Hanka mi položí dľaň na vlasy. Pripomenie mi to mamin dotyk.

Utriem si slzy bolesti, ktoré mi vyhrkli, a opatrne si prehmatám boľavý nos.

„Si v poriadku?“ odhrnie mi vlasy z čela.

Jej ruka je ľahká ako vtáčik a hebká ako jeho pierka.

Roztrasie sa mi spodná pera.

Zahryznem si do nej, až to zabolí.

Niekedy sa mi kvôli nej chce plakať. Všetko na sestre Hanke mi pripomína mamu.

Občas sa mi stane taká vec... akoby sa moje telo náhle

nedokázalo zmestiť do vlastnej kože. Keď to na mňa príde, nedokážem ani hovoriť. Srdce mi búši a ťažko sa mi dýcha. Neexistuje na to žiadne pravidlo, neviem to predvídať ani zastaviť. Väčšinou to o pár minút prejde. Ak som sama, trvá to dlhšie.

Neznášam to. Vždy to nakoniec odíde, no aj tak sa neviem ubrániť strachu, že zomriem.

Teraz sa to deje, aj keď je to slabšie ako zvyčajne.

Volajú to panické ataky. Snažím sa o tom príliš nerozprávať, aby som nemusela chodiť na ďalšie a ďalšie vyšetrenia. Nemám rada psychologov.

Máme so sestrou Hankou dohodu.

Ak jej stisnem ruku raz, znamená to, že len potrebujem objasť.

Ak jej stisnem ruku dvakrát, znamená to áno.

Tri stisnutia predstavujú nie.

Stisnem jej ruku dvakrát a chcem sa odvrátiť, aby som sa pred spoluhráčmi nesprávala ako malé decko.

Namiesto toho ju však pevne objímam okolo pása a tvár si pritisnem na jej hrud'

Len na sekundu. Ten pocit, keď ju objímam, je príliš dobrý. A príliš zlý zároveň.

Môžem niečo milovať i nenávidieť v tom istom okamihu?

Keď ma pustí, usmeje sa na mňa a ja sa pokúsim krivo jej to opäťovať. Asi to nevyzerá veľmi pekne.

Počujem Markov protivný hlas.

Maznáčik. Decko.

Sestra Hanka ho zahriakne a ja stisnem pery.

Nech sa smeje. Je mi to jedno.

Nie je mi to jedno.

Vzdychnem si.

Vôbec mi to nie je jedno.

Ďalšiu loptu zachytím, ale nemám z toho takú radosť

ako zvyčajne. Ale aspoň moje telo sa pomaly vracia do veľkosti vhodnej pre moju kožu. Hrdlo mám voľné a srdce mi spomalilo.

Po očku sledujem sestru Hanku.

Keď hráme, nie je oblečená ako rehoľná sestra.

Teraz má na sebe čierne kraťasy, tričko a na hlave šiltovku.

Vyzerá ako hocijaká iná žena a ja si predstavujem, že by mohla byť moja druhá mama.

Ale to ona nemôže.

Keď sa hra skončí, odprevadí nás znova na našu skupinu. Ja s ňou zostanem ako posledná.

„Niekto umrel?“ spýtam sa jej.

„Čože?“

„Šimon povedal, že prišiel kvôli práci. Jeho práca je vyšetrovať vraždy. Niekto vám umrel?“

Zastaví sa a pozrie sa na mňa.

„Zomrel niekto, koho som poznala. Jedno dievča.“

„Tu z centra?“ napadne mi a vyvalím oči.

„Kedysi tu žila.“

„A čo sa jej stalo?“

Sestra Hanka si vzdychne. „Pohádala sa so spolubývajúcou a tá ju udrela tak nešťastne, že jej spôsobila smrteľné zranenie.“

„To je strašné,“ zamumlem.

„To je.“

„Prečo si Boh vzal také mladé dievča? Nestačia mu starí a zlí?“

V skutočnosti sa chcem spýtať, prečo mi vzal mamu. Radšej si mohol vziať otca.

„Myslím si, že Boh vníma život na Zemi inak ako my. Je to len kúsok našej cesty a potom sa k nemu predsa vrátíme. Pri ňom je večný život. Potom smrť nie je koniec, len zmena.“

Najradšej by som jej zlostne zakričala do tváre, že ja chcem mamu teraz. Ak je tam večnosť, prečo mi ju tu nechal trochu dlhšie? Čo záleží na niekoľkých rokoch oproti nekonečnu?

„A bež už na večeru,“ vyzve ma vzápätí, „lebo ti nič nezostane. Vieš, koľko toho Rasťo zje.“

„Dnes mám na rajónoch kúpeľňu,“ pokrčím nos a zaťlačím hnev niekam dovnútra.

Nevadí mi upratovanie, ale upratovať kúpeľňu neznám. Umývať záchod? Chlpy na umývadle? Fuj. Hnus.

„To zvládneš.“

„Myslíš, že Boh niekedy umýval záchod?“

„Keď sa s ním najbližšie budem rozprávať, môžem sa ho opýtať,“ zažartuje sestra Hanka. Mám ju rada aj preto, že na mňa nekričí, keď sa pýtam čudné veci. Sestrička na náboženstve sa na také otázky o Bohu hnevá, aj keď sa tvári, že nie. Rozoznám to.

Dospelí nevedia pocity skrývať tak dobre, ako si myslia.

Deti sú v tomto oveľa lepšie.

„Bež už,“ nakloní sa ku mne a pobožká ma na čelo. „Mám ťa rada.“

„Aj ja vás!“ poviem jej a zakývam, no s rukou na kľučke sa ešte zastavím.

„Príde?“ spýtam sa jej, ani sa neotočím.

Chvíľu je ticho.

„Aký je to človek? Drží svoje slovo?“

Prikývnem a potom si uvedomím, že som stále otočená k dverám. „Áno.“

„Tak potom príde.“

Vojdem dnu.

Najem sa, upracem kúpeľňu, fuj, hnus, a potom chvíľu pozeráme televíziu. Ignorujem, ako ma Marko šťuchá lakťom. Tvári sa nenápadne, ale viem, že to robí schválne. Keď vstanem, dupnem mu na nohu.

Keď sa priblíži večierka, vychovávateľka telku vypne. Neznášam, keď nemôžem dopozerať film alebo seriál do konca. Namiesto sťažovania sa však len utiahnem do izby, ako každý večer. Teraz ju mám sama pre seba, pretože je nás menej. Moja posledná spolubývajúca odišla k babke.

Som rada sama.

Vyzlečiem si tričko a chcem si natiahnuť pyžamo, keď sa dvere otvoria. Vyľakane si pritisnem oblečenie k hrudi.

„Rakovinka,“ zaškerí sa na mňa Marko. Za ním vidím Andyho. „Len som ti chcel popriať dobrú noc.“

„Kreténi,“ zamumlem, keď sa dvere zabuchnú za zvuku Markovho odporného smiechu.

Rýchlo sa prezlečiem a kľaknem si na kolená.

„Milý Boh sestry Hanky, ty predsa môžeš všetko. Aj nemožné, však? Chcem ťa poprosiť o zázrak. Chcela by som späť svoju mamu. A otca, ktorý by o mňa stál. A staršieho brata. A možno aj malú sestru? Viem, že je to asi veľa, ale... to by som chcela. Tak ak sa to dá zariadiť, budem rada. Ďakujem za vypočutie.“

Lahnem si do postele a uvažujem nad zázrakmi. Je rozdiel, či je malý alebo veľký? Možno by som mala väčšiu šancu, ak by som žiadala len o mamu... Lenže ak by sa náhodou ten zázrak stal, ľutovala by som, že som si nevypýtala celú rodinu.

Nie. Povedala som to dobre.

Mama vždy hovorievala, že sny majú byť veľké.